

החמור החכם

ארצות ערב

להשיג לנו קצת מזון? תעשה מאמץ,
תחשוב טוב!"
המחמאה של זאב עשתה לשועל הזקן

טוב על הנשמה. הוא נאנח, אבל חיך
ואמר:

"אכן זמנים קשים עכשיו. רק תקווה
אחת נשארה לנו, אילו מצאנו כבשה
שהתרחקה מהעדר ותועה באחו.
תאמין לי, אין ציד קל וטוב יותר
מכבשה בודדת. אבל, אחי זאב, זה

חי ביער זאב זקן. כל כך זקן שקשה
היה לו כבר להשיג מזון והוא התהלך
בין העצים רעב וכעסן.
תוך ההליכה ביער פגש הזאב בשועל
זקן, גם הוא רעב וחלש, אולי רעב
אפילו יותר מהזאב. הם בירכו זה את
זה והמשיכו הלאה ביחד, שניהם
מתלוננים על מר גורלם ועל הבטן
הרוטנת. הלכו כך ותכננו איך ואיפה
ניתן למצוא דבר מה לאכול. זה לזה
סיפרו מה צדו בעבר ואיך טעם להם
הטרף. מוטב היה אולי אילו לא היו
מדברים על כך, כי השיחה הזו עשתה
אותם רעבים עוד יותר.
"הו, אחי שועל!" נאנח הזאב "כולם
יודעים כמה אתה חכם, ערום ובעל
תעלולים. אולי תחשוב על דרך כלשהי

סוס או פרד הוא ברגליו. האם שכחת
איך בועטים חמורים? אני בעצמי
פגשתי פעם סוס..."
אבל את זאב לא ניתן היה לשכנע.
"לא זאת הבעיה. צריך קצת לבלבל את
החמור. אתה תיגש אליו מצד אחד ואני
מצד שני, וכשרק אתקרב ממש אוכל.."
"מעניין יהיה לראות איך תתקרב אליו"
אמר השועל בגיחוך "לא יצא לך מזה
דבר, החמור רק יבעט בך."
"אני אשכנע אותו כי הוא חולה ושאני
רופא, ושבאתי לשפר את מצבו. החמור
יאמין לי ואז אוכל לקפוץ עליו ולחנוק
בשיניים."
השועל ניסה עוד לשכנע את הזאב, אך
דבר לא עזר. הוא מאוד השתוקק
לבשר טרי ולכן הלך אל החמור. השועל
בשקט התגנב אחריו.
החמור הזדקף מה כשהרגיש בזאב
המתקרב אליו, עם השועל מאחוריו.
הזאב נעצר צעדים אחדים ממנו ובירך

טרף רק בשבילך. אני הייתי מסתפק
בתרנגולת או בברווז צעיר."
שיחה כזו הגבירה עוד יותר את
התיאבון שלהם. הם החישו את
צעדיהם והתחילו להביט סביב, אולי
תקווה של השועל תממש.
כשיצאו מהיער הזאב נעצר פתאום
ואמר בלחש:
"הבט, הבט הנה!"
"על מה אתה מצביע, אחי זאב. אני לא
יכול לראות שום דבר מיוחד, שום
טרף."
"הרי הוא לפניך! האם אינך רואה את
החמור שעומד שם, באמצע השדה?
נכון, הוא זקן אבל זה לא חשוב. העיקר
שיש עליו בשר ואנו מחפשים בשר."
השועל חייך ונע בראשו.
"הו, אחי זאב. כנראה מרוב הרעב
איבדת את תבונתך. מי ראה דבר
כזה? זאבים או שועלים שמתנפלים על
חמורים? אינך יודע שכוח של חמור,

אותו לשלום. אך החמור הזקן הכיר את אהבת השלום של הזאב ולא השיב כלום. ואז הזאב המשיך:
"מה שלומך האח חמור? חם מאוד היום. איך אתה סובל זאת?"
השועל נענע בראשו אך שמר עוד מרחק סביר. הזאב עשה עוד צעד או שניים.
"מזג האוויר כזה מזיק לבריאות. ואתה, מסכן, החוורת, פניך ממש לבנים. זה בוודאי מהחום."
הזאב השתתק, כאילו שקע במחשבה ודיבר שוב:
"אולי שתית מים מזהמים או אולי זבוב כלשהו עקץ אותך? זה יכול להביא למחלה. אך הפעם יש לך מזל, כי הרי אני רופא ומתמחה במיוחד בחמורים. אסכים ברצון לטפל בך."
הפעם החמור השיב:
"זו הפעם הראשונה בחיי שאני שומע על זאב רופא ועוד ידיד של חמורים."

ומה הביא אותך לדאוג כך לבריאות שלי?"
הזאב הניע בראשו:
"מה רע בכך? כל בעלי החיים הם אחים. ואני אוהב במיוחד חמורים כי הם."
"יכול להיות" הפסיק אותו החמור "אבל אני מופתע, אחי זאב. נדמה לי שעד עכשיו עוד לא נפגשנו אף פעם. אך יתכן ואני טועה. האם אתה יודע את שמיי?"
הזאב קרא בתדהמה:
"איך אוכל לדעת את שמך? האם לחמורים יש בכלל שמות?"
החמור התחיל לצחוק:
"אתה בור, אחי זאב! אינך יודע שלכל חמור יש שם כמו לבן-אדם. ולכל חמור השם חרוט על הפרסת רגלו הימנית האחורית."
והחמור בחשיבות ובכבוד הרים את רגלו האחורית הימנית.

הזאב התקרב כדי לבדוק טוב יותר את הפרסה ובאותו רגע החמור נתן לו בעיטה עד שכל עצמותיו של הזאב צלצלו. הוא התגלגל באוויר, בקושי התרומם מהארץ, נתן יללת כאב ורץ ליער.

השועל שראה זאת התחיל לרעוד מפחד.

"אולי גם אתה, אחי שועל, רוצה להכיר את שמי?" נשמע קול וצחוק רם.

השועל כבר היה בדרך ליער ותוך הריצה קרא "לא! לא! אני לא יכול.. לא יודע לקרוא" והוא נעלם בין העצים.